

Tevbe

Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallahu anh'ten* rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Vaktiyle doksan dokuz kişiyi öldürmüş bir adam vardı. Bu adam, yeryüzündeki en büyük âlimin kim olduğunu sordu. Ona bir râhibi gösterdiler.

Bu adam râhibe giderek:

- Doksan dokuz adam öldürdüm. Tevbe etsem kabul olur mu? dedi.

Râhip:

- Hayır, kabul olmaz, deyince onu da öldürdü. Böylece öldürdüğü adamların sayısını yüz'e tamamladı. Sonra yine yeryüzündeki en büyük âlimin kim olduğunu sordu. Ona bir âlimi tavsiye ettiler. Onun yanına gitti ve yüz kişiyi öldürdüğünü, tevbesinin kabul edilip edilmeyeceğini sordu.

Âlim:

- Elbette kabul edilir. İnsanla tevbe arasına kim girebilir ki! Sen falan yere git. Orada Allah Teâlâ'ya ibadet eden insanlar var. Sen de onlarla birlikte Allah'a ibadet et. Sakın memleketine dönme. Zira orası fena bir yerdir, dedi.

Adam, denilen yere gitmek üzere yola çıktı. Yolu yarladığında eceli geldi.

Rahmet melekleriyle azap melekleri o adamı kimin alıp götüreceği konusunda tartışmaya başladılar.

Rahmet melekleri:

- O adam tevbe ederek ve kalbiyle Allah'a yönelerek yola düştü, dediler.

Azap melekleri ise:

- O adam hayatında hiç bir iyilik yapmadı ki, dediler.

Bu sırada insan kılığında girmiş bir melek çıkageldi. Melekler onu aralarında hakem tayin ettiler.

Hakem olan melek:

- Geldiği yerle, gittiği yeri ölçün. Hangisine daha yakınsa adam o tarafa aittir, dedi.

Melekler iki mesâfeyi de ölçtüler. Gitmek istediği yerin daha yakın olduğunu gördüler. Bunun üzerine rahmet melekleri onu alıp götürdü.”

Buhârî, Enbiyâ 54; Müslim, Tevbe 46, 47, 48

Bir adam doksan dokuz kişi öldürmüş, doksan dokuz cana kıymış, doksan dokuz ocak söndürmüş. Kimbilir kaç çocuğu yetim, boynu bükük bırakmış... Sevgiyi, merhameti bilmeyen bu adam; yüzünü görenleri, adını duyanları dehşete düşüren bir ölüm makinesi haline gelmiş. Ama bir gün yaptıklarına pişman olmuş, işlediği suçlardan ötürü duyduğu vicdan azabı, onu bir arayışa mecbur etmiş.

Alemlerin Rabbi olan Allah bu kadar vahşi bir katilin yüreğine dahi tevbe ve iyi bir insan olma isteğini yerleştirmiş, yani kulundan vazgeçmemiş. O halde hiç kimse umutsuz bir halde, henüz hayattayken cehennemlik olup sonsuza kadar azap çekmeye mecbur edilmiş bir vaziyette değildir. Kulunun tüm yaptıklarına rağmen onu seven, kendisinden af dilemesini isteyen ve merhameti her şeyi aşmış olan yüce bir Mevlası vardır.

O öyle bir Mevladır ki kul can çekişinceye, güneş batıdan doğuncaya dek tevbeleri kabul eder. Gündüz günah işleyen kimse için gece boyunca, gece günah işleyen kimse için ise gündüz boyunca rahmet elini açar ve kullarına merhamet eder. Yavrusunu kaybeden bir anne onu bulduğunda ne kadar sevinirse, kulu tevbe ettiğinde Rabbimiz bundan daha çok sevinir. Yeryüzünün en zalim, en aşağılık katilleri için bile tevbe kapısı kapanmış değildir. Cennet için, güzel bir hayat için, mutlu bir son için, eğer nefes alıyorsak hala bir fırsatımız var demektir.

" Ey haddi aşarak kendilerine haksızlık eden kullarım! Allahın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah bütün günahları affeder. O, bağışlayan ve çok merhametli olandır." (Zümer Suresi,53)

Vicdanının sesini dinleyen adam yarasına merhem olacak bir adamın, bir alimin yanına gider ve ona sorar: Acaba benim için bir kurtuluş var mıdır ? Doksan dokuz cana kıymış bir katilin dönüşü, yeniden doğuşu mümkün müdür ?

Alim ona tevbesinin kabul olmayacağını, doksan dokuz kişiyi öldüren bir kimse için tüm çıkış yollarının kapalı olduğunu söyler. Ümit yoktur, katil olarak yaşayacak, o şekilde ölecek ve cehenneme gidecektir. Duydukları adamı çılgına çevirir, eğer derdinin devası yoksa, sayıyı yüze tamamlamanın ne zararı olabilir? Gözünü kırpmadan o alimi öldürür.

Alimin kararını vermeden önce biraz düşünmesi, adamı anlayamaya çalışması, hem adamın hem de toplumun durumunu hesap etmesi gerekmez miydi? Verdiği olumsuz kararlar cinayet makinesinin çalışmaya devamından başka ne yapmış oldu ki? Üstelik kendi canından da olmadı mı? İnsanların tevbelerinin kabul edilip edilmeyeceğine başka insanlar nasıl ve hangi hakla karar verebilir? Hiç kimse Rabbimize ait yetkileri kullanamaz, Cennete ya da cehenneme kimlerin gidebileceğini belirleyemez. Bir alime düşen insanları uçuruma yuvarlamak değil, onları korumaya çalışmaktır.

Derken adam başka bir alime gider ve aynı soruyu sorar. Demek ki adam iyi bir insan olabilme hayalinden vazgeçmiş değildir. Fakat bu sefer ki alimin cevabı başkadır:” Elbette ki senin tevben kabul olur. İnsanla tevbe arasına kim girebilir ki? “İnsanla Rabbi arasına kim girebilir? Rabbinin merhamet edeceği bir kulu onun yolundan kim uzaklaştırabilir?

Fakat tevbenin kabulünün şartları vardır.Kişi Rabbine samimiyetle dönmeli, günah bataklığından uzak durmak da kararlı olmalıdır. Bu ise güzel bir çevre ile mümkündür. Katil dostlarının arasında,ahlaksız bir ortamda,eski kötü günlerini sürekli hatırlayacağı bir yerde bu adam nasıl temiz kalabilir,nasıl salih bir mümin olabilir? Kişi arkadaşının dini üzeredir, öyleyse kiminle arkadaşlık ettiğimiz çok önemlidir. Bu adamın tek kurtuluş yolu hicrettir. Alim bunu bilmekte ve ona yol göstermektedir:”Sen falan yere git. Orada Allah Teâlâ’ya ibadet eden insanlar var. Sen de onlarla birlikte Allah’a ibadet et. Sakın memleketine dönme. Zira orası fena bir yerdir.”

Eğer gerçek bir mümin olmak hususunda samimi isek, önce bizi Rabbimiz’den uzaklaştıran şeyleri terketmeli, sadece Rabbimizin rızasını kazanmak isteyen insanlarla birlikte olmalı, nefsimizden ve onun kötülüklerinden,bize bunları hoş gösterecek arkadaşlardan uzak durmalıyız. Sürekli tevbe etmeli,tevbemizi salih amellerle,yaptığımız ibadetlerle daima güçlü ve diri tutmalıyız.

Bir alim, bir insanın kurtuluşuna vesile oldu. Sanki bir alemi diriltmiş oldu. Bir katili salih ve güzel bir kul olmaya çağırarak, yeryüzünün tamamına sahip olmaktan daha büyük bir hayra ulaştı. Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağırdı,kaba ve katı kalpli olmadı, akıbeti pek güzel oldu.

Tevbe eden salih adam Rabbinin rızasını kazanmak için yerini yurdunu terketti, yollara düştü. Henüz yolun ortasında iken eceli geldi.Belki hiçbir ibadeti,hiçbir iyiliği yoktu ama tertemiz ve Allah için atan bir kalbi vardı. Son nefesini vereceği sırada göğsünün üzerinde salih insanların yurduna bir karış daha yaklaşmak için sürünüyordu. Rahmet melekleri geldi ve onu cennete götürdü.

Asla düzelmeyeceğini düşündüğümüz, bir hayır görmediğimiz, küçük bir hatası sebebiyle sildiğimiz, burun kıvırdığımız, olumsuz yönlerini abartmaya gayret ederek sildiğimiz hangi arkadaşımız ya da çevremizdeki hangi şahıs yüz adam öldürdü? Öyleyse biraz daha sabır, biraz daha merhamet.